

Arrest

nr. 116 568 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 27 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 28 juni 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn en u werd geboren op 15 december 1981 te Timbi-Madina. U groeide er op bij uw ouders. Af en toe ging u tijdens de regenperiode naar een ander klein dorpje, Pelé Ninaly, waar u op de boerderij van uw grootvader koeien had. Wanneer u zeven jaar oud was, werd u besneden door een oude vrouw samen met twee andere meisjes. Vijf jaar later, toen u in de vijfde klas zat, stopte u met studeren omdat uw moeder ziek was. U hielp in het huishouden en oefende nooit een betaalde job uit.

U huwde op 21 juni 2001 met de u voordien onbekende Th. Ab. D., die in Soedan koran had gestudeerd. Dit huwelijk was niet uw eigen keuze, maar de gezamenlijke beslissing van uw en zijn ouders. Op 20 december 2003 werd uw dochter, A. B. D., geboren in Timbi-Madina.

U had geen gelukkig huwelijk en had voortdurend problemen met uw echtgenoot. Hij bleek immers een uitermate traditioneel en koppig man en vanaf het moment dat u getrouwd was, ging hij zich als een almaar fanatieker moslim opstellen. U kon niets goed doen. Zo bekritiseerde hij de manier waarop u uw dochter opvoedde, keurde hij de manier waarop u uw geloof beleed af en eiste dat u een alles verhullende hoofddoek zou dragen. Verder had u elk uw eigen bezigheden. U nam de huishoudelijke taken op zich, terwijl uw man naar zijn winkel ging en daar voedingswaar zoals rijst en melk verkocht.

Wat betreft de opvoeding van uw dochter, was u het er met uw man over eens dat ze koran moest leren, dat ze welopgevoed moest zijn en dat ze zich diende te gedragen als een goede moslima. Voor het geplande huwelijk waartoe uw man en zijn zus, M. D., hadden besloten was u daarentegen niet te vinden. U wou niet dat uw dochter zou trouwen met de zoon van haar tante langs vaderzijde, Amadou D., aangezien ze familie zijn en uw dochter hem broer noemde. U probeerde de huwelijksplannen van uw echtgenoot en zijn zus op de lange baan te schuiven door te stellen dat uw dochter nog te klein was, dat ze eerst de tijd moest krijgen om te studeren en dat er nog tijd genoeg was om hierover te beslissen. Uw echtgenoot en zijn zus zagen daar geen graten in, maar drukten u op het hart dat uw dochter zou moeten trouwen als ze hiervoor de leeftijd heeft bereikt. U vermoedde dat dit moment zou aanbreken, wanneer ze voor het eerst ongesteld zou worden op haar dertien of later.

Ook wat betreft het al dan niet besnijden van uw dochter zat u niet op dezelfde golflengte met uw man noch met de rest van zijn familie en uw eigen vader. Voor 2012 was al menigmaal aan bod gekomen dat uw dochter diende besneden te worden en telkens opnieuw wist u de boot af te houden door u te beroepen op haar jonge leeftijd. Tijdens de zomervakantie van dat jaar vernam u evenwel van uw echtgenoot, zijn oudere zus en zijn vader dat uw dochter te oud werd om haar besnijdenis nog langer uit te stellen. Toen u het nieuws hoorde dat ze uw dochter op 13 augustus 2012 wilden besnijden, vertolkte u voor het eerst expliciet uw mening hieraangaande en vertelde u hen dat u niet wou dat uw dochter werd besneden. Ondanks uw argumenten dat u haar wilde behoeden voor dezelfde ernstige complicaties als u zelf had ondervonden en dat u bang was dat ze zou sterven, weken ze niet van hun standpunt. Uw dochter moest volgens hen worden besneden, omdat ze anders nooit zou kunnen trouwen en het slachtoffer zou worden van sociale uitsluiting. Uiteindelijk kwam het tot geruzie, sloeg uw echtgenoot u in uw gezicht en verweet hij u een al te grote mond te hebben. Aangezien een kind de familie van de vader toehoort, had u niets in te brengen tegen hun plannen en kreeg u van uw echtgenoot te horen dat de beslissing haar al dan niet te besnijden niet u toekwam. Hij zou uw dochter sowieso besnijden omdat het de gewoonte was. Daarenboven had ook uw eigen vader zijn fiat gegeven uw dochter te besnijden omwille van de traditie.

Naar aanleiding hiervan nam u in de loop van de maand juli 2012 contact op met een vriendin van u, Dj. D.. U groeide samen met haar op in Timbi-Madina en hoewel ze ondertussen was verhuisd naar Conakry, bleef u sinds uw kindertijd met elkaar bevriend. Ze beloofde u en uw dochter te helpen. Enige tijd na uw telefoontje aan Dj. kwam uw buurmeisje Ai. u verwittigen dat iemand u wou spreken. Het bleek een man te zijn die door uw vriendin Dj. werd gestuurd om u te komen ophalen in Timbi-Madina. U vroeg hem even geduld te hebben. Nadat u met uw moeder sprak en de nodige voorbereidingen trof, vertelde u op 9 augustus 2012 aan uw buurmeisje dat u klaar was om te vertrekken. Uw man was immers niet thuis en zijn tweede vrouw lag ziek in de slaapkamer. Eén dag voor geplande besnijdenis van uw dochter, op 12 augustus 2012, vertrok u samen met haar uit Timbi-Madina.

U ging nog diezelfde dag naar het huis van Dj., waar u gedurende twee weken ondergedoken leefde samen met uw dochter. Na zeven of tien dagen vernam Dj. van een anonieme beller dat uw man mensen had betaald om naar u op zoek te gaan en dat hij het vermoeden koesterde dat u bij haar verbleef. Wanneer Dj. dit vernam, contacteerde haar echtgenoot een smokkelaar, meneer D., opdat u met uw dochter zo snel mogelijk zou kunnen vluchten.

Op 25 augustus 2012 verliet u uiteindelijk samen met uw dochter Guinee en na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats, kwam u de daaropvolgende dag aan in België. Op 27 augustus 2012 vroeg u asiel aan. Op 30 maart 2013 had u nog één maal contact met een vriendin van u, Dj. D.. Ze vertelde u dat ze via uw moeder te weten was gekomen dat uw echtgenoot u en uw dochter zocht en dat hij er mensen op uit had gestuurd om u te zoeken. Van uw familie noch van uw schoonfamilie vernam u enig nieuws.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: Een geboorteakte op uw naam, een attest van besnijdenis type I op uw naam, opgesteld door dokter Verhulst op 7 maart 2013; een attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter, opgesteld door dokter Verhulst op 7 maart 2013; de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, door uzelf ingevuld te Turnhout op 4 september 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat u zal worden gestenigd door uw echtgenoot, omdat u als getrouwde vrouw van hem wegvluchtte (CGVS p. 20). Bovendien vreest u dat uw dochter zal worden besneden door haar familie en dat ze zal worden gedwongen te huwen met haar neef (CGVS p. 9; 14; 20).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er een aantal ernstige kanttekeningen kunnen worden geformuleerd met betrekking tot het profiel dat u van uzelf schetste, als ware u iemand die werd verplicht te huwen met een fanatiek religieuze man en die afkomstig is uit een streng conservatief plattelandsmilieu.

U beweerde altijd in Timbi Madina te hebben gewoond, waarover u spontaan verklaarde dat het een subprefectuur betrof (CGVS p. 3). Gevraagd of u er in een specifieke wijk verbleef, antwoordde u dat er geen verdere opdelingen werden gemaakt. U stelde: 'Het is gewoon Timbi-Madina, een dorpje' (CGVS p. 3). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt inderdaad dat Timbi Madina één van de twaalf subprefecturen of Communauté Rurale de Développement (CRD) is van de prefectuur Pita. Volgens diezelfde informatie is Madina centre echter de hoofdplaats van Timbi Madina en is deze subprefectuur verder verdeeld in 12 districten, 55 dorpen en gehuchten. In het licht van deze informatie is het uitermate verwonderlijk dat u geen verdere specificaties verschaftte over uw exacte verblijfplaats wanneer hier expliciet naar werd gevraagd en dat u Timba Madina louter typeerde als 'een dorpje'. Indien u werkelijk gedurende 31 jaar woonachtig was in Timbi Madina kan er immers redelijkerwijs worden aangenomen dat u niet zou nalaten desgevraagd deze verdere onderverdelingen te vermelden. Dat u zich later in het gehoor bovendien genoodzaakt voelde nogmaals extra te beklemtonen dat u niet in de hoofdstad maar wel in een klein dorpje woonde, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid hieromtrent (CGVS p. 16). Te meer omdat uw woonplaats in de vraagstelling hoegenaamd niet aan de orde was en er louter werd gepeild of u al dan niet op de hoogte was van een gerucht dat in Guinee de ronde deed (CGVS p. 16).

Ook verklaarde u dat u, gedurende de elf jaar dat u gehuwd was, voortdurend problemen had met uw echtgenoot, 'want hij is heel fanatiek' (CGVS p. 5; 12). Gevraagd concrete voorbeelden te geven hoe zijn fanatiek religieuze opvattingen zich dan manifesteerden, vermeldde u evenwel uitsluitend gemeenzame uiterlijkheden. Met name voerde u aan dat hij een baard had, dat hij een korte broek droeg en dat u een hoofddoek moest dragen (CGVS p. 12). Wanneer het Commissariaat-generaal hier dieper op inging en peilde of er nog andere zaken waren die hem fanatiek maakten, stelde u: 'Ik moest elke dag koran leren, maar daar had ik geen probleem mee, ik zei ok, maar ik ga geen hoofddoek dragen' (CGVS p. 12). Slechts wanneer het u expliciet werd gevraagd, gaf u aan dat er ook twee verschillende manieren van bidden waren (CGVS p. 12). Het is merkwaardig dat u enerzijds het religieus fanatisme van

uw echtgenoot opwierp als oorzaak voor uw continue echtelijke problemen, maar dat u zich anderzijds beperkte tot uitsluitend clichématige voorbeelden hieraangaande. Meer nog, het doet vermoeden dat u uw echtgenoot een profiel trachtte aan te meten dat hoegenaamd niet strookt met de werkelijkheid. In dit verband moet ook worden aangestipt dat u herhaaldelijk stelde door uw echtgenoot te worden verplicht een hoofddoek te dragen, maar dat u enorm contradictorische verklaringen aflegde omtrent het feit of u deze verplichting al dan niet navolgde. Zo verklaarde u in dit verband in eerste instantie dat u wel een doekje op uw hoofd zou doen, maar dat u geen allesverhullende hoofddoek wou dragen (CGVS p. 12). Naar uw zeggen was dan het uiteindelijke resultaat was in de praktijk: 'Als hij niet thuis was, had ik enkel mijn doekje (...) op mijn hoofd. Als hij thuis was, nam ik mijn hoofddoek' (CGVS p. 12). Wanneer het Commissariaat-generaal echter peilde naar de al dan niet volgzame opstelling van de tweede echtgenote van uw man, zei u verbazingwekkend genoeg: 'Mijn echtgenoot vroeg me om die kleding aan te doen en toen is hij getrouwd met die tweede vrouw en die tweede vrouw heeft het wel gedaan' (CGVS p. 12). Nadien herhaalde u nogmaals dat u 'geen hoofddoek ging doen' (CGVS p. 12). Deze discrepanties doen vermoeden dat u weldegelijk uw eigen wil kon handhaven en dat de fanatiek religieus geïnspireerde kledingvoorschriften die uw echtgenoot u oplegde danig moeten worden gerelativeerd.

Bovendien wees u er meermaals op dat het in ere houden van de traditie aan de basis lag van de eensgezindheid tussen uw echtgenoot, zijn familie en uw eigen familie om uw dochter te besnijden (CGVS p. 10; 11; 14; 15). Zo verkondigde uw echtgenoot: 'Dat is de traditie en ik wil de traditie niet stoppen, ze wordt gewoon besneden' (CGVS p. 11). Uw vader reageerde volgens u goedkeurend op de plannen van uw echtgenoot en zijn familie om uw dochter te besnijden, 'want dat is onze traditie' (CGVS p. 10). Uw moeder was daarentegen geen onverdeeld voorstander van deze praktijk, maar ook zij verwees naar 'de tradities, alle meisjes moeten worden besneden' (CGVS p. 15). Naar uw zeggen was er dan ook niemand binnen uw familie of uw schoonfamilie die uw standpunt deelde en u kende evenmin andere mensen buiten uw familie die tegen besnijdenis waren gekant (CGVS p. 15). Op baby's na had u geen weet van meisjes die niet waren besneden, noch binnen uw eigen familie noch in Timbi Madina (CGVS p. 10; 14). Objectieve informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt inderdaad dat 'l'excision est principalement pratiquée (...) sur de très jeunes filles qui ne sont pas encore en âge de faire valoir leur volonté. Plus d'un tiers des Guinéennes la subissent avant l'âge de six ans et la grande majorité d'entre elles avant l'entrée dans l'adolescence' (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 8). In het licht van deze objectieve informatie en de door u geschetste context waarin besnijdenis als een onontkoombare traditie geldt in acht genomen, is het evenwel rondt verbijsterend dat u uw dochter vanaf haar geboorte in 2003 tot uw vlucht in 2012 tegen besnijdenis kon beschermen. Expliciet gevraagd waarom men nooit eerder het initiatief nam uw dochter te besnijden, antwoordde u dat er voordien wel herhaaldelijk werd gezegd dat uw dochter zou moeten worden besneden, maar dat u erin slaagde om de boot af te houden door te herhalen 'dat komt wel, dat komt wel' (CGVS p. 15). Dat men in uiterst traditionele kringen zoals uw familie zou genoeg nemen met de loutere mededeling dat geen haast gemoeid is met het uitvoeren van een besnijdenis is hoegenaamd niet plausibel. Te meer omdat dit in geen geval te rijmen valt met het feit dat u benadrukte dat u als vrouw en moeder niets te beslissen had (CGVS p. 11; 15). Doordat u uw dochter gedurende negen jaar kon behoeden voor besnijdenis, wist u immers wonderwel de door u voorgehouden traditionele opvattingen van uw familieleden geheel op eigen houtje af te ketsen. Later tijdens het gehoor werd u nogmaals gevraagd waarom, als uw familie zo traditioneel is, ze uw dochter niet eerder lieten besnijden. Ditmaal repliceerde u: 'Ik heb u gezegd dat dataan de familie ligt, er zijn sommige families die het vroeg doen, anderen doen het laat, ik heb vriendinnen die besneden zijn op vijf of zes, ik werd besneden op zevenjarige leeftijd, mijn dochter wilden ze eerder al laten besnijden, maar ik heb gezegd dat we nog tijd hadden, maar ze is nu tien jaar en ze moet besneden worden, we kunnen niet langer wachten' (CGVS p. 17). Hoewel het inderdaad zo is dat er zich tussen families significante verschillen kunnen voordoen, overtuigt echter ook deze verklaring in uw geval geenszins. Indien uw familie immers werkelijk zo traditioneel gezind was als u in de loop van het gehoor suggereerde, is het moeilijk te geloven dat ze pas effectief aanstalten zouden maken om uw dochter te besnijden als ze reeds negen jaar was. Eerder dan dat het een afdoende verklaring voor de uitzonderlijk laat geplande besnijdenis van uw dochter, vormt ook deze uitleg een sterke indicatie dat uw familieleden veel ruimdenkender waren dan u ze afschilderde.

Een gelijkaardige opmerking moet tenslotte worden gemaakt in verband met het door u geopperde voorgenomen huwelijk van uw dochter en haar neef, waartoe uw echtgenoot en zijn zus hadden beslist (CGVS p. 13). Wanneer u dit nieuws vernam, bracht u hier tegenin 'dat ze haar tijd moeten geven om te studeren, ze is nog jong' (CGVS p. 13). Uw argumentatie viel naar uw zeggen niet in

dovemansoren. Zowel uw echtgenoot als zijn zus stemden er immers mee in dat ze zou doorstuderen, 'maar als ze de leeftijd heeft om te trouwen, dan gaat ze trouwen' (CGVS p. 13). Gevraagd op welke leeftijd er doorgaans wordt gehuwd, antwoordde u: 'Vanaf 13 jaar, 15 jaar, later kan ook' (CGVS p. 13). Dit zou betekenen dat ze uw dochter zouden toelaten om tot de zevende, de negende of tot een nog een hogere klas naar school te gaan (Promo Guinée – Fighting Poverty through Education, 'Organisation of the Education System', p. 1). Ook deze inschikkelijkheid wat betreft uw dochters schoolcarrière staat echter haaks op de conservatieve onbuigzaamheid die u uw familie in de loop van het gehoor toeschreef. Uit cijfers van UNICEF blijkt immers dat de scholingsgraad van meisjes significant afneemt naarmate ze ouder worden en dat nog geen één op vier meisjes middelbaar onderwijs volgt in Guinee (UNICEF, Guinée – Statistics, p. 2). Meer nog, u gaf zelf aan: 'Bij ons is het niet verplicht om naar school te gaan, zeker niet voor meisjes' (CGVS p. 7). Het is dan ook ronduit ongeloofwaardig dat een uitermate conservatieve vader, zoals naar uw zeggen uw echtgenoot er één was, zijn dochter zou laten verder studeren en haar niet zou aansporen haar studie te staken en zich te concentreren op haar traditionele verantwoordelijkheden in het huishouden.

Al deze elementen laten toe te concluderen dat het door u aangenomen profiel elke geloofwaardigheid mist en het in het geheel niet aannemelijk is dat u gedurende 31 jaar in een conservatieve dorpsgemeenschap woonde, waar uw fanatiek religieuze echtgenoot evenals uw traditioneel ingestelde familieleden u zonder meer hun wil oplegde en uw mening veronachtzaamden.

Aansluitend hierbij dient te worden opgemerkt dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw echtgenoot u, omwille van uw vlucht naar België, op een buitensporige manier die vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitmaakt zal straffen.

Helemaal op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u: 'Als ze me zouden vinden, zou mijn echtgenoot mij straffen omdat ik een getrouwde vrouw ben en ik ben gevlucht, dat is een blaam voor de familie en voor hem ook, ze zouden stenen op mij gooien totdat ik doodga' (CGVS p. 20). Gevraagd naar de reden waarom u hiervan overtuigd bent, antwoordde u: 'Ik weet wat ik heb meegemaakt en ik weet hoe mijn echtgenoot en mijn familie is en ik weet ook dat dat onze tradities zijn, ook ben ik bij hem weggegaan en die mensen zijn daar achter gekomen, dus ik zal worden gestraft als ik naar hem terugga' (CGVS p. 20). Redelijkerwijs kan op basis van deze verklaringen worden geconcludeerd dat u zich voor het inschatten van de reactie van uw echtgenoot louter baseerde op weinig gestaafde hypothesen. U verwees naar uw eerdere ervaringen met uw echtgenoot en naar zijn reputatieschade omwille van uw vlucht, maar u beschikt over geen enkele concrete aanwijzing dat uw echtgenoot effectief tot een dergelijke extreme maatregel als steniging tot de dood zou overgaan naar aanleiding van uw vlucht. In het licht van dat alles kan zodoende bezwaarlijk worden gesteld dat het een onomwonden vaststaand feit is dat uw echtgenoot u zou straffen. Meer nog, in uw persoonlijk geval zijn er zeer goede redenen om aan te nemen dat uw echtgenoot uw vlucht weliswaar niet zal aanprijzen, maar dat hij u evenmin gewelddadig zal straffen. In bovenstaande argumentatie werd immers reeds uitvoerig uiteengezet dat u in het geheel niet aannemelijk maakte dat u gevangen zat in een tiranniek huwelijk en dat de door u voorgewende streng religieuze opvattingen van uw echtgenoot danig moeten worden gerelativeerd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk maakte dat u uit vrees voor besnijdenis van uw dochter internationale bescherming behoeft en dat u bij terugkeer naar Guinee uw dochter niet tegen besnijdenis zou kunnen beschermen, mocht dat al nodig zijn.

Zo is in eerste instantie de argumentatie die u hanteerde om uw standpunt met betrekking tot besnijdenis te schragen weinig overtuigend. U verklaarde gekant te zijn tegen besnijdenis sinds u zelf besneden werd door een oude vrouw wanneer u zeven jaar oud was, want zo betoogde u: 'Sinds dat ik die pijn gevoeld heb, wil ik zelfs niet dat mijn vijanden die pijn voelen' (CGVS p. 14; 16). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd uw standpunt tegen besnijdenis zo concreet mogelijk toe te lichten, verwees u louter en alleen naar de pijnlijke fysieke complicaties en vermeldde u dat het gebeurt dat meisjes ten gevolge van deze complicaties komen te overlijden (CGVS p. 14). Gepeild waarom u uw dochter wil beschermen tegen deze traditionele praktijk, verwees u eveneens naar uw eigen ervaringen en haalde u opnieuw het risico aan dat ze ten gevolge hiervan zou kunnen sterven (CGVS p. 10; 14). Indien u echter werkelijk uit Guinee vertrok om de besnijdenis van uw dochter te voorkomen, zou men redelijkerwijs denken dat u het hoe en waarom van deze traditie toch uitgebreider zou kunnen toelichten. Te meer daar u zich naar uw zeggen bevond in een uiterst traditioneel milieu, waar enkel baby's niet waren besneden en waar u niemand kende die eveneens tegen besnijdenis gekant was.

(CGVS p. 10; 14; 15). Dat u als enige binnen uw leefgemeenschap tegen de conservatieve stroom in zou roeien is verwonderlijk, maar niet geheel onmogelijk. Echter, het feit dat u enkel deze eenzijdige argumenten naar voren schoof om uw overtuiging te schragen en allerm minst blijf gaf andere argumenten tegen besnijdenis te hebben gehoord en overdacht, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voor iemand die naar eigen zeggen reeds vijftientig jaar tegen deze praktijk gekant is en die gedurende negen jaar voortdurend onder druk werd gezet om haar dochter aan deze gangbare praktijk bloot te stellen, vertolkte u een wel zeer wankel onderbouwd betoog.

Bovendien is het, gelet op uw standpunt met betrekking tot genitale verminkingen uw verzet tegen de besnijdenis van uw dochter, niet aannemelijk dat u geen enkele organisatie of ngo in Guinee bij naam kan noemen die de strijd aangaat tegen besnijdenis (CGVS p. 42). U opperde dat 'nooit [te hebben] gehoord, in mijn dorp heb ik nooit gehoord van organisaties die tegen zijn' (CGVS p. 16). Daarenboven beweerde u dat uw vriendin Dj. D., die in Conakry verbleef, die op de hoogte was van uw problemen en bij wie u bijna twee weken onderdook, nooit met enig woord repte over organisaties die hieromtrent actief zijn in de hoofdstad (CGVS p. 6; 10-11; 16). In dit verband verklaarde u: 'Ze heeft niets verteld en dat betekent dat ze er niets van weet, anders zou ze het vertellen' (CGVS p. 16). Aangezien uit objectieve informatie echter blijkt dat het gros van de preventie- en sensibiliseringscampagnes in Conakry plaatsvinden, holt ook deze uitspraak de waarachtigheid van uw verklaringen ernstig uit (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 10).

Daarenboven kon u evenmin toelichting verstrekken bij het wettelijke verbod op vrouwenverminking in Guinee. Wanneer u erop werd gewezen dat de Guinese autoriteiten een wet goedkeurden die besnijdenis verbiedt, antwoordde u dat het uw familie en de familie van uw echtgenoot was die het plan hadden opgevat om uw dochter te besnijden omwille van de traditie en, zo voegde u eraan toe, 'die tradities zijn sterker dan de autoriteit' (CGVS p. 17). Gelet op het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u er reeds negen jaar in slaagde de besnijdenis van uw dochter te verhinderen en er hierboven omstandig werd aangetoond dat u niet aannemelijk maakte dat uw familie er dermate conservatieve opvattingen op nahield als u wilde laten uitschijnen, kan er echter eveneens geen geloof worden gehecht dat u omwille van de geldende tradities niet in de mogelijkheid zou verkeren uw dochter tegen besnijdenis te beschermen. Zelfs in het weinig aannemelijke geval van dreigende besnijdenis van uw dochter, kan u zich bovendien weldegelijk beroepen op de bescherming van de autoriteiten. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de autoriteiten reeds in de zomer van 2012 over een juridische basis beschikten om strafrechtelijke stappen te ondernemen. In 2000 werd er immers een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminking als misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministers ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien in gevangenisstraffen van drie maanden tot twee jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikel 12 en 13). De teksten laten de ngo's en verenigingen die op wettelijke wijze geregistreerd zijn op het Guinese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15) (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 14). Niettegenstaande de door u ingeroepen tradities en uw overtuiging dat de politie of de autoriteiten uw dochter niet kunnen beschermen (CGVS p. 17), stelt deze wet u in staat af te stappen op de autoriteiten wanneer de besnijdenis van uw dochter zou dreigen. In lijn met uw verklaring dat u uw ouders of uw echtgenoot niet durfde te dagvaarden (CGVS p. 16), erkent het Commissariaat-generaal dat het in Guinese context soms uitermate moeilijk ligt klacht neer te leggen tegen de eigen familie. Indien u evenwel klacht zou indienen blijkt uit objectieve informatie duidelijk dat u, ongeacht de gegeven context en plaats, zal worden gehoord door de autoriteiten. Volgens Avocats sans frontières Guinée worden klachten tegen besnijdensters daarenboven effectief in overweging genomen en onderzocht, ondanks de druk die door sommige imams en notabelen wordt uitgeoefend (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 16). Ook kan u zich voor bescherming beroepen op ngo's actief op het terrein. Zo stelt bijvoorbeeld de adjunct-directeur van OPROGEM dat in geval van dreigende besnijdenis, hun organisatie effectief tussenkomt. In dit geval is hun rol zowel preventief als repressief. Ze hebben het recht om tussen te komen, verdachten in voorlopige hechtenis te plaatsen en zaken door te verwijzen naar de procureurs. Ter illustratie verklaarde hij dat OPROGEM tussenkwam om te vermijden dat drie meisjes zouden worden besneden door de schoonfamilie terwijl de moeder zich in het buitenland bevond (SRB, Guinée – Les

Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 16).

Dat u, die beweerde vanaf zevenjarige leeftijd gekant te zijn tegen besnijdenis en die om haar dochter tegen deze praktijk te beschermen internationale bescherming verzoekt, dermate onwetend bleek aangaande de talrijke ngo's die actief zijn op het terrein en betreffende de actieve strijd die de Guineese autoriteiten voeren tegen besnijdenis doet een gebrek aan belangstelling vermoeden. Indien een terugkeer naar uw land van herkomst werkelijk uitgesloten is omwille van de vrees voor besnijdenis van uw dochter, kan op zijn minst worden verwacht dat u meer belangstelling zou tonen aangaande de ontwikkelingen in Guinee op dit vlak.

Tenslotte moet in dit verband nog worden aangestipt dat uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. De afgelopen jaren is er een daling in het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk vast te stellen in het overgrote deel van het land, de steden voorop. In het bijzonder de jongere generatie wordt er almaar minder aan blootgesteld. Aldus dokter Morissanda Kouyaté, die zich baseert op thans nog ongepubliceerde cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) worden er vandaag reeds twintig percent minder meisjes besneden (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 8-9).

Daarenboven kan er in het geheel geen geloof worden gehecht aan het feit dat het geplande huwelijk voor uw dochter zal worden voltrokken zonder uw instemming en buiten haar eigen wil om.

Uw bewering dat uw dochters tante langs vaderszijde 'wil dat mijn dochttertje met haar zoon zou trouwen' en dat 'dus al geregeld' had, staat in eerste instantie in schril contrast met objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat, waarbij de ganse familie betrokken is (CGVS p. 9). Zo is het in Guinee gangbaar dat 'la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, en dehors de la présence de la jeune fille ou du jeune homme. (...) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même en parle avec sa fille' (SRB, Guinée – Le Mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16).

U verklaarde verder aangaande het voorziene huwelijk van uw dochter: 'Die tante [langs vaderskant; de zus van uw echtgenoot] wou dat haar zoon trouwde met mijn dochter en mijn echtgenoot wou ook liever dat ze trouwde met iemand van de familie in plaats van met iemand die niet van de familie is' (CGVS p. 13). Zelf zou u bij uw dochter hebben gepeild of ze een huwelijk met Amadou D. zag zitten, maar 'ze zei neen, ik wil niet met hem trouwen, ik wil studeren' (CGVS p. 20). Gevraagd wat uw mening over dit eventuele huwelijk waren, stelde u: 'Diep in mijn hart wil ik niet dat ze gaan trouwen (...), maar ik heb dat niet direct gezegd en ik heb gewoon gezegd dat ze haar tijd moeten geven om te studeren, ze is nog jong' (CGVS p. 13). Gezien u opperde uw mening niet direct gezegd te hebben en u er met geen woord over repte dat iemand anders dan uzelf reeds polste naar de mening van uw dochter, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat uw echtgenoot noch zijn zus op de hoogte waren van het standpunt van u beiden. Hoewel het niet ondenkbaar is dat een huwelijk tussen uw dochter en haar neef de voorkeur wegdroeg van zowel uw echtgenoot als zijn zus, is het in het geheel niet geloofwaardig dat ze beiden met hun huwelijksplannen zouden doorzetten indien zowel uzelf als uw dochter uitdrukkelijk kenbaar maken hiermee niet akkoord te zijn. Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat het in Guinee gebruikelijk is dat de goedkeuring van het meisje wordt gezocht vooraleer ze effectief in het huwelijk treedt, om zo de kans te vergroten dat het huwelijk slaagt en dat de eer van de familie is verzekerd (SRB, Guinée – Le Mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Zelfs in acht genomen dat gedwongen huwelijken bij uw etnie, Peul, vaker voorkomen en dat 'dans la plupart des cas, l'avis de la fille est demané mais avec insistance des parents' is het onwaarschijnlijk dat uw uitdrukkelijke protest en de tegenkanting van uw dochter eenvoudigweg terzijde zou worden geschoven en dat uw echtgenoot en zijn zus hieraangaande het laatste woord zou hebben (SRB, Guinée – Le Mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 15). Gezien de geringe kans dat het huwelijk zou blijven duren wanneer u noch uw dochter ermee instemmen, zetten uw echtgenoot en zijn zus per slot van rekening de eer van de familie op het spel. Uit bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat 'il serait honteux que le mariage se fasse sans son accord et qu'elle parte par après. En effet, si une jeune fille est donnée en mariage à quelqu'un qu'elle ne veut pas épouser, il y a

des fotes chances pour que le mariage ne dure pas' (SRB, Guinée – Le Mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16).

Bovendien is het uitermate verwonderlijk dat u op vragenlijst van het Commissariaat-generaal, door uzelf ingevuld te Turnhout op 4 september 2012, hoegenaamd geen gewag maakte van dit voorgenomen huwelijk (vragenlijst dd. 12.07.2012, p. 1-4). Het is inderdaad zo dat uw schriftelijke verklaringen op de vragenlijst hoofdzakelijk gelden als instrument ter voorbereiding van uw gehoor op het Commissariaat-generaal en er wordt geenszins van u verwacht dat u op gedetailleerde wijze alle elementen voor uw asielaanvraag beschrijft. Echter, tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal schoof u dit geplande huwelijk uitdrukkelijk naar voren als één van de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Guinee (CGVS p. 20). Dat u een zulk belangrijk asielmotief niet vermeldenswaardig achtte in de vragenlijst en dat u bij wijze van afsluitende opmerking expliciet neerschreef 'mon problème est familial (excision)' ondermijnt eveneens ernstig de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent (vragenlijst dd. 12.07.2012, p. 4).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De vragenlijst van het Commissariaat-generaal, door uzelf ingevuld te Turnhout op 4 september 2012, voegt geen extra informatie toe en maakte reeds deel uit van uw administratief dossier.

De informatie verschaft door de door u neergelegde geboorteakte op uw naam, wordt hierboven op geen enkel moment in twijfel getrokken. Dat op dit document Timbi Madina wordt vermeld als domicilie van uw ouders doet niet af aan hogervermelde argumentatie dat uit uw verklaringen geenszins bleek dat u daar gedurende uw gehele verdere leven verbleef. Het feit dat als beroep van uw vader bovendien boekhouder staat ingevuld, geeft aan dat hij een gespecialiseerde opleiding kon volgen en duidt er eens te meer op dat u weldegelijk uit een gegoed, hoger opgeleid milieu afkomstig bent.

Daarenboven legde u een medisch attest neer, waarin wordt vermeld dat u een besnijdenis type I onderging. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en wanneer het om minderjarigen gaat bevond (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Het medisch attest op naam van uw dochter toont tenslotte aan dat uw dochter niet besneden is, hetgeen niet wordt betwist. Dat u tijdens het gehoor echter van uw dochter geen geboorteakte neerlegde, doet wenkbrauwen fronsen. Om zich ervan te vergewissen of u al dan niet over dit document beschikte, contacteerde het Commissariaat-generaal de namiddag na uw gehoor uw advocaat, Meester Daflos. Ze bevestigde dat u niet over de geboorteakte van uw dochter beschikte, aangezien deze nog in het bezit zou zijn van uw echtgenoot. Gezien u evenwel wel uw eigen geboorteakte voorlegde, is ook dit een uiterst negatieve indicatie wat betreft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers, in het licht van uw andere ongeloofwaardige verklaringen kunnen bijkomende vragen worden gesteld over de verwantschap tussen u beiden en de effectieve leeftijd van uw dochter.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift: "http://en.wikimedia.org/wiki/Timbi-Madina:ftp://ftp.gwdg.de/pub/tropentag/pi.oceedings/2Q01/full%20papers/10-urban%20svsystems/I0_2_Streiffeler.pdf : Dosso. K., Guira, M. et al., 2000, Intensification durable de l'agriculture urbaine et pé- riurbain à Lomé - Togo, Cas du maraîchage, Série Documents de Travail N° 91, ICRA, IFDC, Togo; <http://www.guinee-culture.org/Timbi-Madina-au-coeur-du-Fouta.html>; Geboorteakte van verzoeksters' dochter; Schoolattest van verzoeksters' dochter; Refugee Documentation centre Ireland, Guinea : Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland\ 23 mei 2011; UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, May 2013; Algemeen ambtsbericht Guinee, maart 2013; UNICEF, At a glance: Guinea Statistics; US Department of State, Country Report on Human Rights Practices for 2011; CBAR-BCHV, Octobre 2012, ANALYSE DES SUBJECT RELATED BRIEFING SUR LES MUTILATIONS GÉNITALES FÉMININES (MGF) ET LE MARIAGE EN GUINEE; Rapport INTACT naar aanleiding van het laatste SRB rapport van CEDOCA <http://www.intact-association.org/fr/actualite/70-rapport-de-mission-cedoca.html>; UNICEF, Female Genital Mutilation/Cutting: a statistica loverview and exploration of the dynamics of change, July 2013; UN Committee on the Rights of the Child, 30 januari 2013, http://www.ecoi.net/file upload/1930_1366030398_crc-c-gin-co-2.pdf; US Department of State: Country Report on Human Rights Practices for 2011 - Guinea, 24/5/12 <http://www.ecoi.net/local link/217702/32433>; html: UNHCR, "Too much pain. Female Genital Mutilation & Asylum in the European Union", http://www.ecoi.net/file upload/1930_1362566484_512c72ec2.pdf; UNHCR, Guide des procédures et critères ct appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, janvier 1992, paragraphes 42: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b32b0.html>; European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI), op cit, p. 7 en 16; Conseil fédéral Suisse, "Répression des mariages forcés et arrangés" pris en exécution du postulat 05.3477 du 9.9.2005 de la Commission des institutions politiques du Conseil national), pg 9-10 ; [http://www.eipd.admin.ch/content/dam/data/ gesellschaft/gesetzgebung/zwangsheirat /ber-br-zwangsheiraten-f.pdf](http://www.eipd.admin.ch/content/dam/data/gesellschaft/gesetzgebung/zwangsheirat/ber-br-zwangsheiraten-f.pdf); Informatie over Timbi Madina is uitermate schaars, hetgeen illustratief is voor het niet-verstedelijkt en kleinschalig karakter; <http://www.tostan.org/>".

Verzoekster voegt op 18 oktober 2013 nog een mail toe van het UNFPA gericht aan INTACT.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van *“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 57/7bis en artikel 57/7ter en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), artikel 26 van het KB van 11 juli 2003, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal onterecht haar profiel in twijfel heeft getrokken en als zodanig de grond van haar motieven niet geloofwaardig acht. Verzoekster herhaalt dat ze een laaggeschoolde vrouw is met een beperkt referentiekader, dat ze afkomstig is uit een conservatieve plattelandsgemeenschap en gehuwd is met een uiterst religieuze man die haar dochter wil besnijden en nu reeds wil uithuwelijken terwijl ze pas 10 jaar is.

2.5. Verzoekster is geboren in 1981. Verzoekster ging tot de 5de klas naar school. Ze verklaart dat ze na haar schooltijd nooit uit werken ging, dat ze de dagen doorbracht met *“de koran lezen”* en haar *“moeder helpen met eten maken”* (CGVS-verhoor p. 7). Ze huwde in 2001 op 20-jarige leeftijd met een man van 45 jaar of 46 jaar. Verzoekster beweert de eerste vrouw te zijn van haar echtgenoot waarmee verzoekster één kind heeft, een dochter geboren in 2003. Verzoeksters echtgenoot zou nadien een tweede keer huwen en met deze vrouw twee kinderen hebben die thans respectievelijk drie en anderhalf jaar zijn. Verzoeksters dochter is naar België gekomen met haar dochter. Verzoekster vreest voor de besnijdenis van haar dochter.

2.6. Verzoekster stelt dat ze gedwongen uitgehuwelijkt werd met een religieus fundamentalistische oudere man die bij hun huwelijk 45 jaar (volgens CGVS-verhoor) of 46 jaar (vragenlijst) was.

2.6.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster 20 jaar was bij haar huwelijk wat volgens Guineese normen (zie informatie toegevoegd aan het verzoekschrift) reeds laat is en waaruit minstens kan afgeleid worden dat verzoeksters ouders geen druk op verzoekster hebben uitgeoefend om haar als kind of adolescente uit te huwelijken. Voorts kan uit de door verzoekster aangebrachte informatie (zie verwijzing van verzoekster en INTACT naar de studie van Michèle Sona Koundouno-N'Diaye met het Deense Instituut voor Mensenrechten (2007) inzake de gewoonten en religieuze praktijken bij het huwelijk in Guinée: *“Les femmes et les pratiques coutumières et religieuses du mariage en République de Guinée”*, Moucta Oularé), blijken dat *“indien het de ouders zijn die bij de peul beslissen en de toekomstige echtgenoten voor een voldongen feit worden gesteld”* tevens wordt gesteld dat zelfs als een familie een jong meisje kan dwingen tegen haar wil te huwen, een verzet tot dergelijke gevolgen kan leiden voor haar en haar familie (waaronder haar moeder), dat ze verkiezen zich te schikken naar de beslissing van de

familie om de maatschappelijke kost van een opstand tegen het huwelijk te vermijden. Aldus belet een gearrangeerd huwelijk op zich niet dat verzoekster niet gehoord kon worden te meer nu ze al meerderjarig was bij haar huwelijk en dus geen onmondig kind meer was. Dat dit gearrangeerde huwelijk ook een gedwongen huwelijk was, wordt niet aangetoond. Hoe dan ook dient benadrukt te worden dat louter het bestaan van een gearrangeerd huwelijk, of een gedwongen huwelijk op zich, nog niet automatisch een vervolging zal inhouden die een nood aan internationale bescherming rechtvaardigt.

Verzoekster legt bij het verzoekschrift een geboorteakte neer van haar dochter (stuk 6) waaruit blijkt dat verzoekster manifest onjuiste verklaringen aflegde over haar echtgenoot. In tegenstelling tot wat verzoekster stelt, was haar echtgenoot op het ogenblik van de geboorte van hun dochter 36 jaar en dus bij hun huwelijk 34 jaar en niet 45 of 46 jaar. Verzoekster meet zich dus een profiel aan dat berust op bedrieglijke verklaringen. Dit tast haar geloofwaardigheid fundamenteel aan, nu verzoeksters asielrelaas geheel gesteund is op een slechte verhouding met de oudere man met wie ze huwde en met de houding van haar vader. Ook op dit punt kan verzoekster niet gevolgd worden. Immers in zoverre verzoekster stelt dat ze de dochter is van een boekhouder en dus van een man die gestudeerd heeft, kan ze bezwaarlijk stellen dat ze uit een niet-geschoold gezin komt. De vaststelling dat verzoekster 20 jaar was bij haar huwelijk is dan ook betekenisvol.

2.6.2. Ook kan worden vastgesteld dat verzoekster geen informatie aanbrengt over de religieuze opleiding van haar echtgenoot in Soedan. De vaststelling dat verzoekster verklaart dat ze “geen gelukkig huwelijk” had, is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen te meer nu verzoekster geen gegevens aanbracht waaruit kan blijken dat verzoekster onheus behandeld werd, noch door haar ouders, noch door haar echtgenoot. Immers verzoeksters bewering dat ze voortdurend problemen kende met haar echtgenoot omdat hij een uitermate traditioneel en koppig man was die alsmaar verzoeksters opvoeding van hun dochter bekritiseerde en verzoeksters kledij, klemt met haar verklaring “[v]erder had elk zijn eigen bezigheden” en zij de huishoudelijke taken op zich nam, terwijl haar man naar zijn winkel ging en daar voedingswaar verkocht zoals rijst en melk. Verzoekster heeft overigens slechts één kind dat anderhalf jaar na haar huwelijk is geboren en voorts hertrouwde verzoeksters echtgenoot met zijn nieuwe echtgenote met wie hij inmiddels twee kinderen heeft. Aangezien verzoekster geen reisbescheid neerlegt, is ook niet aangetoond wanneer ze zelf haar land verliet. Enkel kan worden vastgesteld dat haar dochter naar Europa (na)reisde na het schooljaar 2011-2012.

Immers verzoeksters verklaringen zijn uiterst oppervlakkig. Ook wanneer verzoekster tijdens het CGVS-verhoor meermaals nadere toelichtingen gevraagd wordt, komt ze niet verder dan te stellen dat haar man kritiek had op haar kledij en wenste dat ze alles verhullende kledij moest dragen. Echter waar verzoekster enerzijds stelt dat dat haar echtgenoot haar “vroeg me om die kleding aan te doen en toen is hij getrouwd met die tweede vrouw en die tweede vrouw heeft het wel gedaan” (CGVS p. 12), verklaart ze anderzijds tevens dat ze ‘geen hoofddoek ging doen’ (CGVS p. 12). De bestreden beslissing besluit hieruit terecht dat verzoekster zelf besliste geen uiterst-religieus geïnspireerde kledingvoorschriften te volgen. Bovendien kan niet worden ingezien waarom er nog ruzie zou gemaakt worden wanneer verzoekster –zij het tegen haar wil- de kledijvoorschriften toch zou gevolgd hebben of deels zou gevolgd hebben. Aldus kleedt verzoekster zich na 12 jaar huwelijk nog steeds volgens haar eigen wensen. Hieruit kan minstens blijken dat verzoekster haar mening doordrukt en navenant kan handelen, wat klemt met het toegeschreven fanatiek gedrag van haar echtgenoot.

De commissaris-generaal kon ten slotte terecht stellen dat verzoeksters beschrijving van haar echtgenoot, dat hij een “baard” had, “een korte broek droeg” en “de koran las” en ze voorts niet naar muziek mocht luisteren van haar echtgenoot, “nooit radio”, clichés zijn die niet kunnen overtuigen. Verzoekster herhaalt ter terechtzitting dat ze “niet veel weet van die man”, waaruit bezwaarlijk kan besloten worden dat hij een religieuze fanaticus is, noch dat ze bekend is met de gevolgen van fanatiek gedrag.

Ten slotte en niet in het minst is verzoekster geheel tegenstrijdig over de aard van haar huwelijk. Waar ze op het CGVS verklaart dat ze een ‘gewoon religieus huwelijk’ (CGVS-verhoor p. 5) sloot te Timbi Madina, stelt verzoekster ter terechtzitting tot drie maal toe dat ze “enkel traditioneel huwde” en “geen ander huwelijk” aanging zodat ze ook geen bewijs van haar huwelijk kan voorleggen. Verzoeksters verklaringen op dit punt volstaan om het extreem religieuze profiel van haar echtgenoot te ontcrachten, nu niet aannemelijk is dat een uiterst religieus persoon geen strikt religieus huwelijk zou aangaan. Verzoeksters verklaringen over haar echtgenoot en familie zijn dan ook volstrekt ongelooftwaardig.

2.6.3. Aangezien verzoekster niet geloofd kan worden waar ze stelt dat ze 10 jaar leefde in een extreem religieuze omgeving, kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering over de voortijdige

uithuwelijking van hun dochter. Bovendien kan uit het schoolattest (stuk 7 bij het verzoekschrift) blijken dat verzoeksters echtgenoot geen problemen heeft met het verblijf van verzoekster en haar dochter in Europa. Immers, er kan niet worden ingezien waarom hij zou bereid zijn een schoolattest aan te vragen om zijn dochters scholing in België te helpen, indien hij enkel wil dat zijn dochter naar Guinee komt om besneden te worden en om uitgethuwelijkt te worden (zie attest uitgereikt op vraag van de ouders).

2.6.4. Ten slotte kan evenmin worden ingezien en wordt evenmin toegelicht, waarom verzoeksters vader, een boekhouder die zelf geen haast had bij de uithuwelijking van zijn dochter, dit wel zou zijn voor zijn kleinkind. Dat verzoekster niet gesteund wordt door haar vader, is evenmin aannemelijk.

2.7. Verzoekster stelt vertrokken te zijn uit Guinee om haar dochter te beschermen tegen besnijdenis. Verzoekster stelt dat ze tegen de besnijdenis is van haar dochter omwille van haar eigen medische problemen ten gevolge van haar besnijdenis.

2.7.1. Voorop dient te worden gesteld dat de Raad niet betwist dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en vrouwen en mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan veroorzaken. Evenmin wordt betwist dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis wijd verspreid is in Guinee, noch dat ze in hoofdzaak cultureel is ingegeven (zie Nederlands ambtsbericht en de ‘SRB Guinée-Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)’ van april 2013). Ten slotte kan de Raad uit deze informatie besluiten dat eensluidend wordt gesteld dat het gebruik van deze praktijk niet in gelijke mate aanwezig is in alle delen van Guinee, noch bij alle bevolkingsgroepen en evenmin in alle maatschappelijke geledingen. Er wordt ten slotte ook niet betwist dat verzoekster besneden is, noch dat haar dochter niet besneden werd (zie medisch getuigschrift).

2.7.2. Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat ze in Guinee een bijzondere belangstelling had voor deze aangelegenheid. Verzoekster is niet bekend met de groepen in Guinee die zich tegen de besnijdenis hebben opgesteld terwijl kan aangenomen worden dat verzoekster zich minstens tracht te informeren in haar land vooraleer naar Europa te vertrekken. Verzoeksters bewering dat ze niet naar de radio mocht luisteren omwille van de strenge religieuze verplichtingen die haar man oplegde, is ongeloofwaardig nu verzoeksters verklaringen op het punt van haar echtgenoot, gelogen zijn en/of strijdig zijn met de door haar neergelegde documenten en verklaringen.

2.7.3. Hoe dan ook, daargelaten verzoeksters beweegredenen om naar Europa te komen, stelt ze thans tegen besnijdenis te zijn. Indien de Raad uit de aangevoerde informatie van beide partijen vaststelt dat de strafrechtelijke vervolging van besnijdenissen in Guinee alsnog te wensen overlaat, dan kan dit niet beletten om desgevallend een klacht in te dienen, indien nodig bij een hogere of centrale instantie en met de steun van een NGO of gespecialiseerde organisatie die verzoekster inmiddels bekend zijn. Echter verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij hier überhaupt een beroep op moet doen. Verzoekster dient aan te tonen wat haar, in tegenstelling tot steeds meer moeders in Guinee, kan verhinderen verantwoordelijkheid op te nemen voor haar dochter. Noch kan worden aangenomen dat verzoeksters vader geradicaliseerd werd. Immers hij dwong zijn dochter niet tot een vroegtijdig huwelijk. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert wordt *in casu* niet aangetoond dat de wil van haar ene schoonzus doorslaggevend is, te meer nu door verzoekster geen argumenten naar voor gebracht werden die een eventuele negatieve dwang van haar familie aantoonen. Een algemene verwijzing naar sociale, familiale en culturele gegevens is overigens onvoldoende om dit *in concreto* aan te tonen. Gezien verzoekster manifest gelogen heeft over haar huwelijk met een oude man, ze niet aantoonen dat hij haar leven bepaalde op basis van fanatiek religieuze gronden, haar man geen ouders meer had maar enkel een zus, kan verzoekster niet overtuigen dat ze – indien nodig, *quod non* – zich niet kan weren tegen deze ene schoonzus, noch minder kan worden aangenomen dat verzoekster het land moest ontvluchten. De door verzoekster bij het CGVS neergelegde attesten veranderen hier niets aan.

Aldus, indien verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis is dan kan niettegenstaande verzoeksters betoog over de prevalentiecijfers, blijken dat verzoekster hierover zelf kan beslissen te meer nu ze een volwassen vrouw is van 32 jaar en buitenlandse ervaring en kennis heeft opgedaan. Ten slotte is verzoeksters betoog over de aard van de door de commissaris-generaal toegevoegde informatie niet relevant nu verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk maakt en de door haar neergelegde documenten volstaan om tot een besluit te komen.

2.7.4. Ten slotte dient te worden onderlijnd dat verzoekster ook de maatschappelijke evolutie in Guinee aan haar kant heeft. Verzoekster betwist de cijfers uit de nieuwe ‘SRB FGM’ van april 2013 en brengt een

rapport van UNICEF van 2013 bij, een ambtsbericht Guinee van maart 2013 en correspondentie tussen UNFPA en INTACT. De Raad ziet niet in wat verzoekster wil aantonen met de mail tussen het BCHV en UNFPA nu deze mail geheel onduidelijk is en enkel stelt dat er geen gepubliceerde studie voor handen is die een verlaging van de prevalentie kan aantonen terwijl niet wordt aangegeven welke gegevens werden gebruikt. Uit de overige door verzoekster neergelegde informatie blijkt dat UNICEF steunt op cijfers van 1997 tot 2011 (of 2010 volgens tabel 8.8C inzake Guinee, Egypte, Eritrea en Sierra Leone) zonder nadere precisering over de actualiteit van deze gegevens, specifiek naar Guinee toe. Minstens kan hieruit worden gehaald dat UNICEF niet steunt op recente informatie. Het ambtsbericht brengt evenmin nieuwe gegevens aan tenzij duidelijk wordt gemaakt dat de persoon die de besnijdenis moet ondergaan, zelden kan optreden tenzij ze tot een volksgroep behoort die de besnijdenis pas op latere leeftijd doorvoert. Bij de meeste bevolkingsgroepen uit Guinee worden de meisjes op jongere leeftijd besneden zodat ook het ambtsbericht stelt dat de moeders hierin de hoofdrol hebben. Voorts stelt het ambtsbericht dat vrouwen die naar het buitenland trekken om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen hier niet noodzakelijk in slagen omdat de besnijdenis alsnog kan plaatsvinden tijdens vakanties in Guinee.

2.7.5. Indien een bepaalde sociale discriminatie van de onbesneden meisjes niet uitgesloten wordt, althans niet volgens de huidige normen, dan kan de Raad niet speculeren over de verdere maatschappelijke evolutie op dit vlak. Enkel kan vastgesteld worden dat deze sociale discriminatie thans volgens alle bronnen geen ernstige vormen aanneemt, het de meisjes niet belet school te lopen, werk te vinden of te huwen (zie 'SRB FGM'). Deze sociale discriminatie kan actueel aldus niet aanzien worden als daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.8. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8.1. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat blijkt uit de SRB "*Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid*" van 10 september 2012 toegevoegd aan het administratief dossier, dat Guinee in 2012 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij die deze informatie kunnen weerleggen. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. Ten slotte volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of reëel risico loopt op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters kritiek op de gebruikte informatie door het CGVS is voorts irrelevant nu haar verklaringen inzake essentiële aspecten van haar asielrelaas gelogen zijn en voorts niet worden aangetoond. Hoe dan ook verzoeksters verklaringen en de door verzoekster zelf aangebrachte informatie volstaan om te concluderen dat ze niet voldoet aan de criteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De ingeroepen schending van de artikelen 48/6 (oud artikel 57/7ter) van de Vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag, nu verzoekster om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus is ook de schending van artikel 48/7 (oud artikel 57/7bis) ongegrond.

3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK